

Κόρη Μαυροβουνιώτισσα.

Τὸ Μαυροβούνιον εἶναι χώρα βραχύωδης μεταξὺ Ἑβρωπαϊκῆς Τουρκίας, Σερβίας καὶ Αὐστρίας κειμένη· κατοικεῖται δὲ ὑπὸ λαοῦ γενναίου καὶ ἥρωικοῦ, ζηλωτοῦ τῶν ἐλευθεριῶν του.

Οἱ Μαυροβούνιοι πολλάκις ἐπολέμησαν πρὸς τοὺς Τούρκους μετὰ μεγάλης ἀνδρείας καὶ ἐπιτυχίας· ἔχουν δὲ βασιλέα αὐτῶν τὸν γενναῖον Νικόλαον, καὶ πρωτεύουσάν τὴν Κετίνην. Οἱ Μαυροβούνιοι ἐστάθησαν πάντοτε φίλοι τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν.)

Ἐπὶ τέλους ὁμως κατήντησε τόσον ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς καὶ ἀδύνατος ὁ μικρὸς κόμης, ὥστε ὁ ἰατρὸς, ὅστις πάντοτε ἐπετῆρει τὴν ὑγείαν του, εἶπεν εἰς τὴν μάμμην του ὅτι τὸ παιδίον εἶχεν ἀνάγκην μεταβολῆς ἀέρος, καὶ συνουλεύσεν αὐτὴν νὰ τὸ μεταφέρῃ εἰς τὴν νότιον παραλίαν τῆς Ἀγγλίας, νὰ παύσῃ δὲ ὅλα σχεδὸν τὰ μαθήματά του. Ἡ διαταγὴ αὕτη πολὺ ἐλύπησε τὸν Πάτερ Φίλιππον, διότι ὁ Βέρτος ἀνεγίνωσκεν ἤδη καλῶς τὸν Λίβιον, καὶ ἤρχιζε νὰ συλλαβίσῃ εἰς τὸν Ξενοφῶντα, πολὺ δὲ ἐθλίβετο ὁ πεπαιδευμένος ἐκείνος κύριος σκεπτόμενος, ὅτι ὁ μαθητὴς του ἐμελλε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ εἰς τὰ μαθήματά του. Διότι αὐτὸς τε καὶ ὁ θεῖος τοῦ μικροῦ κόμητος εἶχον σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ τὸν κάμουν πεπαιδευμένον ἄνδρα, καὶ αὐτὸς ὁ Βέρτος ἠγάπα τὴν μελέτην, ἠγάπα ὁμως ἔτι περισσότερον νὰ μανθάνῃ πῶς γίνονται τὰ ἄνθη καὶ διατὶ ἠδύνατο νὰ πετοῦν τὰ πτηνὰ ἐν ᾧ αὐτὸς δὲν ἠδύνατο, καὶ πῶς ἡ ἀγριομέλισσα κατεσκευάζε τὴν κομψὴν τῆς κυψέλην εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, καὶ πῶς ὁ κάστωρ ἔφραττε τὸν ποταμὸν, — ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας δὲν ἐνθάρρυνον οἱ περὶ τὸν μικρὸν κόμητα. Διότι τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας δὲν ἠδύνατο οἱ παιδαγωγοὶ καὶ κηδεμόνες του, θεω-

ροῦντες αὐτὰς ὡς τεινούσας εἰς τὸ νὰ ἀποπλανῶσι τοὺς ἀνθρώπους.

Μετέβη λοιπὸν ὁ μικρὸς κόμης μετὰ τῆς μάμμης του, τοῦ ἰατροῦ, τῆς τροφοῦ του, τοῦ κυνὸς τοῦ Ράλφ καὶ τοῦ ἵππου τοῦ Βασιλείου, ἀνευ τῶν νόπιων δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ, καὶ μετὰ τινῶν ὑπηρετῶν, εἰς τὴν νότιον παραλίαν τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὸ μικρὸν χωρίον Σάγκλιν ἐπὶ τῆς Οὐικτίδος νήσου, μετέβησαν δὲ ἐκεῖ διὰ θαλάσσης, ἐπὶ τῆς ὠραίας θαλαμηγοῦ, ἣ ὅποια ἦτο τὸ εἶδωλον τοῦ πατρὸς τοῦ μικροῦ κόμητος, καὶ ἀνέμενε τὴν ἐνηλικίτητα τοῦ Βέρτου. Κατὰ τὸ ταξίδιον ὁ Βέρτος ἀρκετὰ διεσκεδάσεν, ἠνώχλει ὁμως ὅλους τοὺς περὶ αὐτὸν μὲ ἐρωτήσεις περὶ τῶν ἰχθύων,

— «Ἄχ, παιδί μου!» τῷ ἀπεκρίθη ποτε ἡ γραῖα τροφὸς του — «τὰ φάρια εἶναι κρύα, σιχαμένα πράγματα! Μόνον μαγειρευμένα εἶναι καλὰ!»

Ἡ δὲ μάμμη του εἶπεν, — «Ἀγάπη μου, τὰ ὀψάρια ἐπλάσθησαν διὰ νὰ ζοῦν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως τὰ πτηνὰ διὰ νὰ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα.» Ταῦτα ὁμως οὐδέλωσ ἱκανοποιοῦν τὴν περιέργειαν τοῦ μικροῦ κόμητος, ὁ δὲ ἰατρὸς τῆς συνοδείας, ὅστις ἠδύνατο βεβαίως νὰ τῷ διηγηθῇ πολλὰ περὶ αὐτῶν, ἐφοβεῖτο τὴν σεμνὴν του δέσποιναν, τὴν κόμισσαν τῆς Ἀδελιώνης, ἣτις μετὰ πολλῆς αὐστηρότητος τῷ εἶχεν

εἰπεῖ, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποθαρρύνῃσι τὸ παιδίον ἀπὸ τοῦ νὰ σκέπτηται περὶ τοιούτων ἀνοησιῶν, καὶ ὅτι ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ διδαχθῇ αὐτὸς ἦσαν τὰ χρέη τῆς θέσεώς του, καὶ τὰ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντά του, — Ταλαίπωρος μικρὸς κόμης!

Τῷ ὄντι ἦτο ἀδύνατος, ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς ὁ μικρὸς κόμης, ἣ δὲ χρυσὴ του κόμη κατέπιπτεν ἐπὶ μετώπου, τὸ ὅποιον πολλάκις ἤλγει ἐκ τῶν μαθημάτων του, ἐκ τοῦ Λιβίου καὶ τοῦ Ξενοφῶντος, ἅτινα τὸν ἐπεβάρυνον τοσοῦτον. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν μεγάλοι καὶ εἶχον ἔκφρασιν θαυμασμοῦ, τὸ δὲ χρῶμά των ἦτο κωαυοῦν τόσον βαθύ, ὥστε ὁμοιάζον μὲ ἴα δροσερά. Αἱ χεῖρές του ἦσαν μικραὶ καὶ ἰσχναὶ, καὶ τὰ σκέλη του,

Μαυροβουνιώτισσα κόρη.